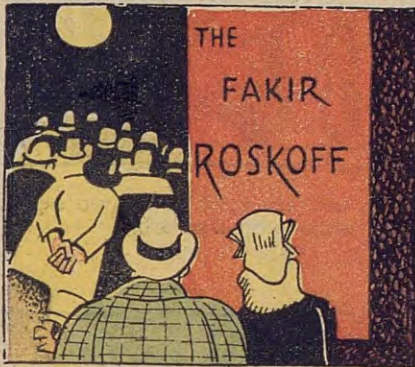

WEROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Els èxits del fakir Roskoff omplien cada dia el «Teatre dels Taujans» d'un públic desitjós d'emocions.

EL FAKIR ROSKOFF !!

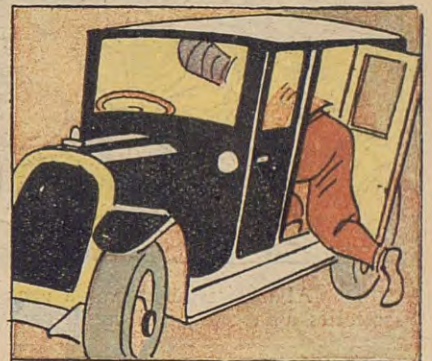
El fakir Roskoff s'empassava vidres, punyals i sabres; ho resistia tot sense parpellejar.

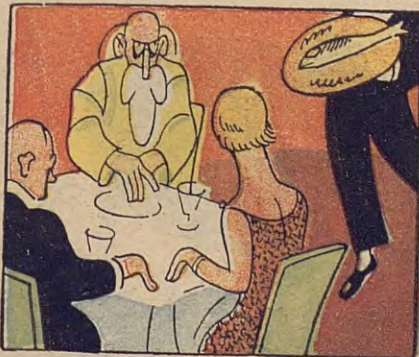
Mr. Sheba i la seva senyora, dos nordamericans excèntrics, en quedaren tan empendats, que tot seguit volgueren fer-hi coneixença.

Acabada la funció, varen presentar-se polidament al fakir i el convidaren a sopar a casa seva.

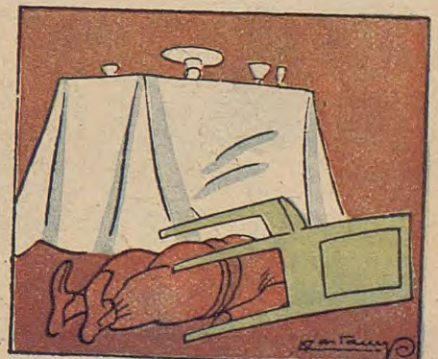
El fakir Roskoff, que no solament s'alimentava de sabres, va acceptar, i en un luxós automòbil es traslladà a casa de Mr. Sheba.

El tec fou superb. Després de catorze plats diferents, el fakir encara va obrir uns ulls com unes taronges en veure que portaven un lluç.

De repent el fakir es va alçar, va giravoltar els ulls, va fer una ganyota i en mig de grans espeternecs va caure aplomat.

¿Què havia succedí? El desengany de Mr. Sheba fou terrible quan s'assabentà que el fakir havia mort ofegat perquè s'havia empassat una espina!

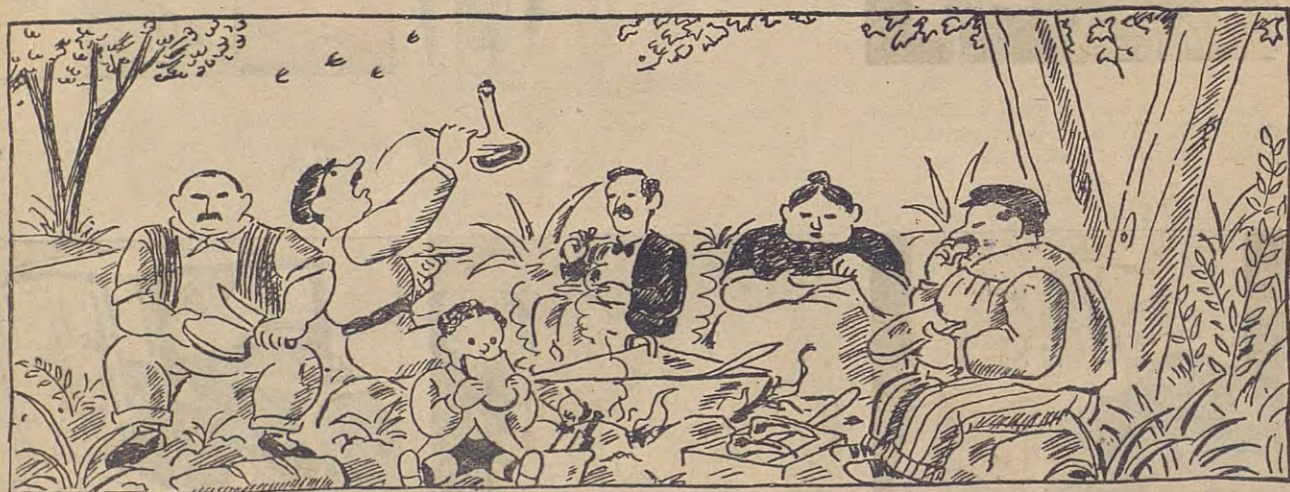
Les unces del vell Aranyó

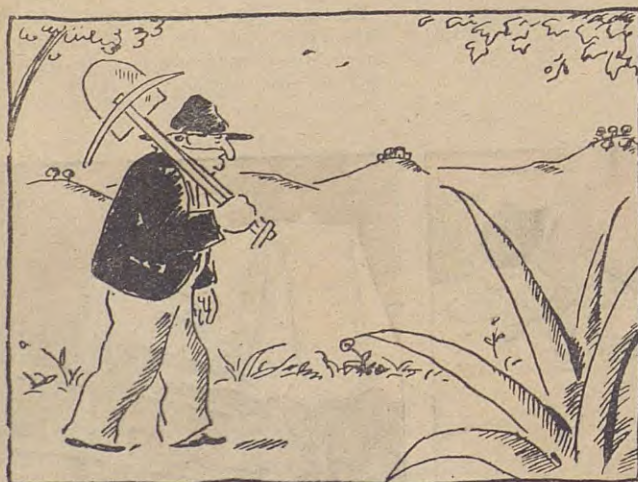
El vell Aranyó era un usurer avariçós, desconfiat i poruc.

Creient que a casa seva les unces no estaven segures, decidí enterrar-les al camp, prop d'un arbre.

Al matí següent, varen anar al mateix lloc uns arrossaires, que feren un gran foc on hi van coure l'arròs, les costelles a la brasa i el conill amb all-i-oli.

El vell Aranyó, com que encara no estava tranquil, decidí anar a buscar les unces per enterrar-les a un altre lloc.

En haver-les desenterrat, va quedar-se amb un pam de nas. Els arrossaires havien fet el foc a sobre mateix d'on hi havia les unces. Amb l'escalfor el metall es va anar fonent i el vell Aranyó les va trobar totes enganxades.

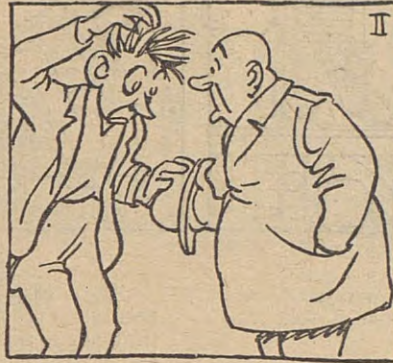
Castigat per endavant

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Don Joan Bonhome visita el manicomí de Sant Boi.

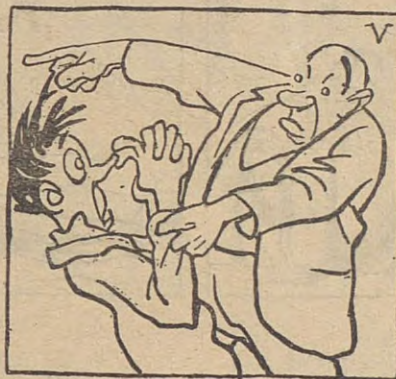
Un dels malats el pren pel seu compte i li explica...

...que ell està bé del cap; que el tenen allà tancat per qüestió d'interessos!

En Bonhome es compadeix d'aquell desgraciat i li promet...

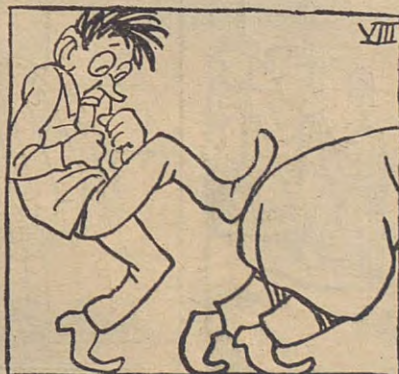
...que denunciarà el cas a les autoritats i lograda que el posin en llibertat.

—Molt bé—diu el pacient en despedir-se—. Sobretot, no se'n descuidi!

—No tingui por—diu en Bonhome, —faré avui mateix les diligències.

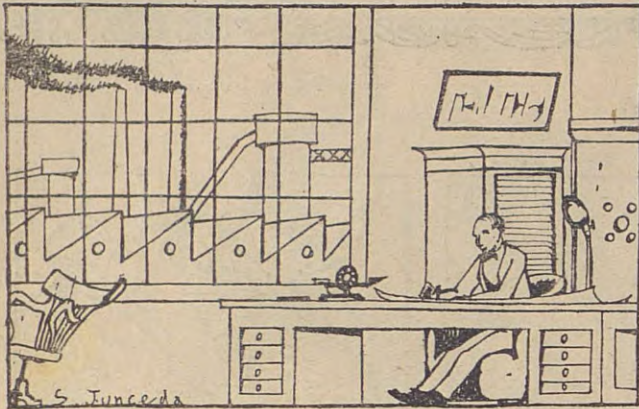

I quan es gira per anar-se'n, el boig li dona un gran cop de peu al capdall de l'esquena...

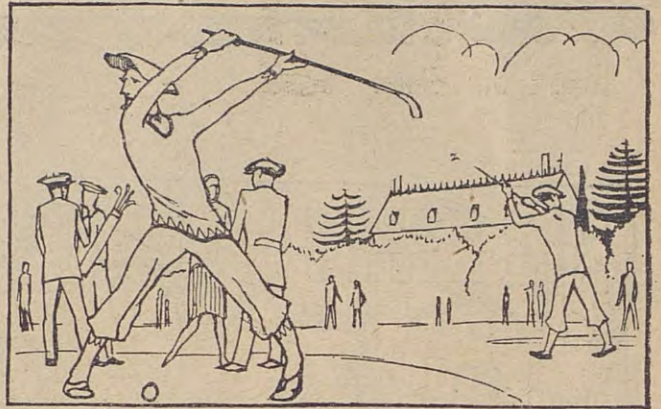

...cridant: —Això és per si te'n descuidessis!

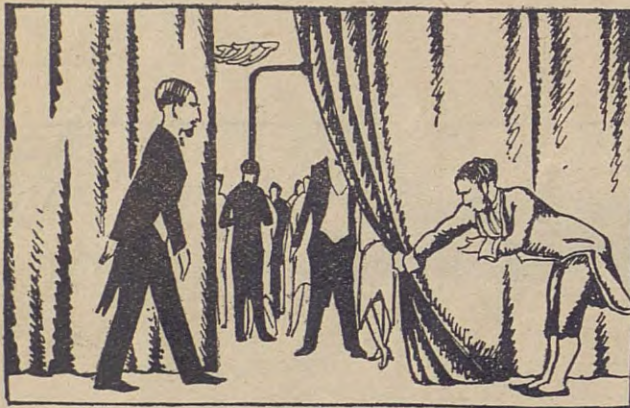
Vestir amb propietat

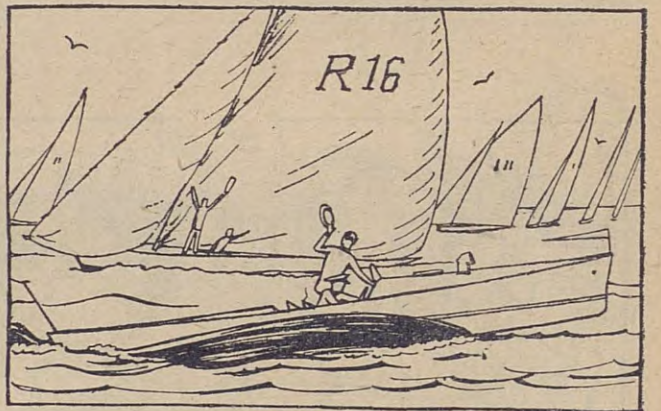
Una vegada hi havia un jueu molt ric, amb participació en mil empreses industrials, la qual cosa el feia treballar molt.

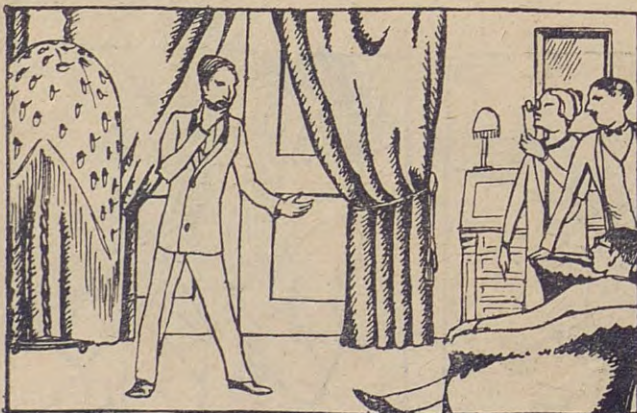
Això sí, quan era l'hora d'esbargir-se, anava a fer esport amb els amics, lluint un esplèndid vestit de golf triat per a aquell moment.

Sovintejava els salons aristocràtics per a parlar amb els milionaris coneguts, vestit de rigorosa etiqueta.

A les regates, muntava el seu ràpid canot, abillat amb un flamant tern d'almirall, puix era molt cerimoniós i li agradava comportar-se i vestir com calia en tot moment.

Com que era jueu, un dia es va convertir i ho va comunicar a la família, anunciant el seu proper bateig que, naturalment, decidí celebrar amb lluïment.

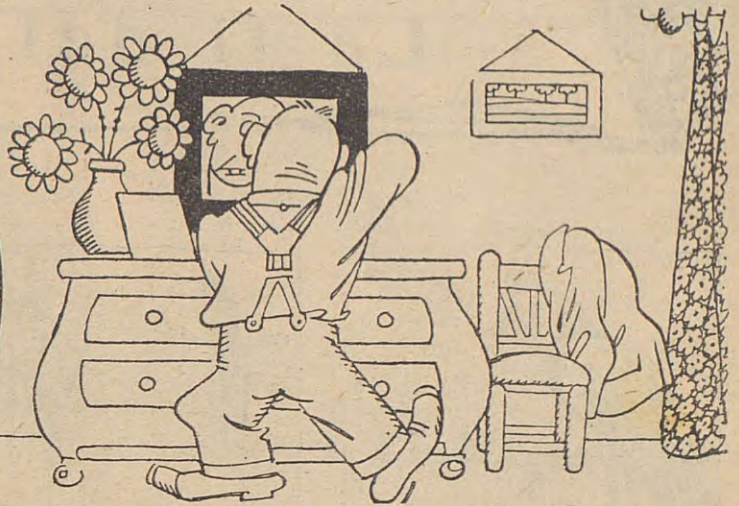

El dia de la cerimònia, per estar segons les circumstàncies, va estrenar un magnífic barnús i uns preciosos bolquers.

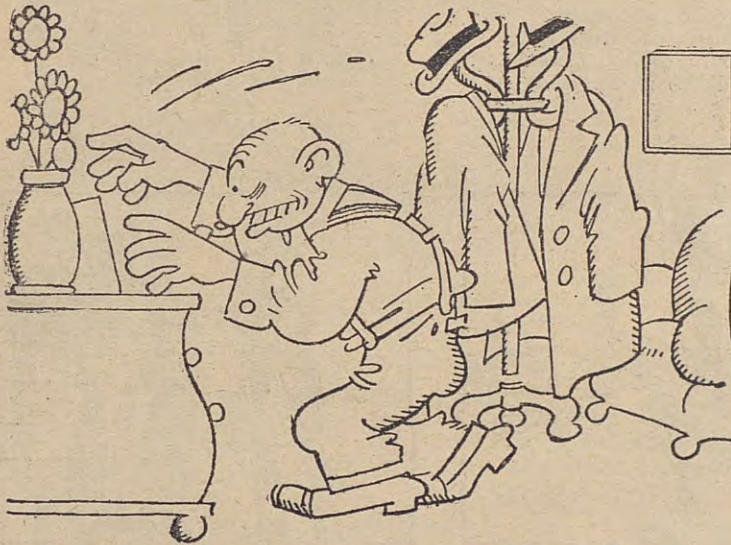
Tresor amagat

En Pamplines es llevà amb la mandra acostumada.

En ser a posar-se el coll el botonet troba en manca.

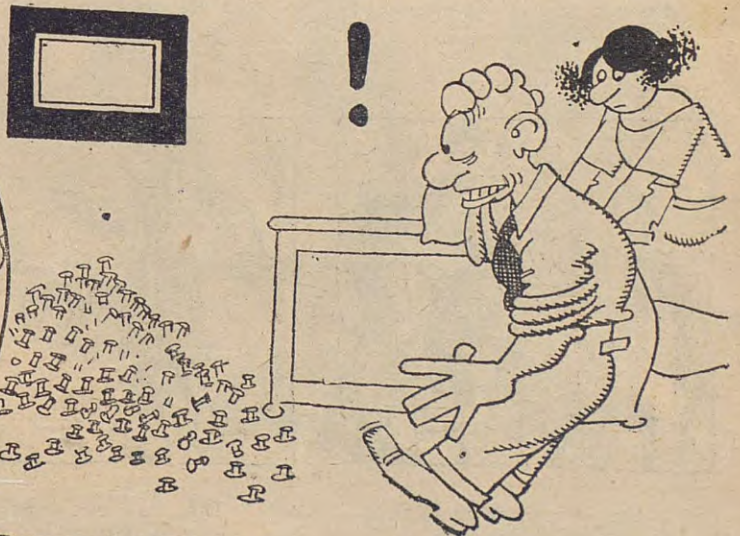
Ja el cerca per tot arreu, mes ai! que enlloc no el trobava.

—¿I sota la calaixera?— sa muller li preguntava.

—No hi ha res allà dessota!
—Ja ho veurem—i en retirar-la

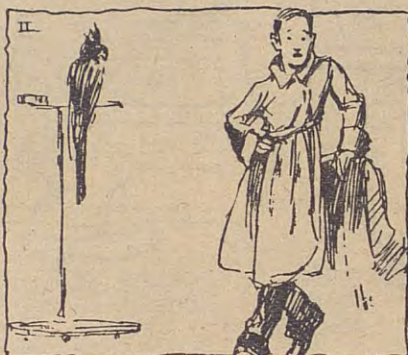
moreno -

troben els botons perduts de deu anys a aquesta banda.

La fi del lloro

I Don Pau distreia el seu oci amb un lloro parlador, mes ara està ple de por d'agafar la psitacosi.

II —Ja veuràs, el donaré als masovers de Rocs Alts, allà no hi ha mai malalts... i ells d'això no en saben res.

III I pel recader tramet l'ocell verd a la masia pensant dar una alegria al masovè i l'hereuet.

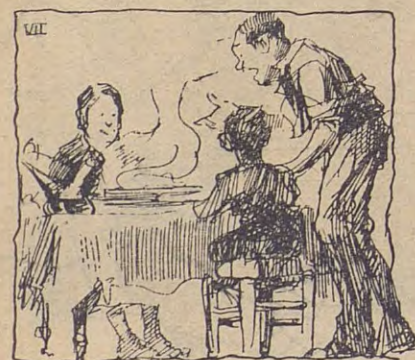
IV Però don Pau sense el lloro ara està trist i enyorat.
—Sense l'ocell estimat— diu amb tristesa—jo em moro!

V I com que ja ve el bon temps cuita a fer-se la maleta. Veurà la bestioleta i els camps i vinyes ensems.

VI Quan arriba a la masia ans que tot ha preguntat pel lloro:—¿L'heu ben cuidat? Es bèstia que ho mereixia.

VII —Era una bèstia molt bona— li respon el masover.
—Un arròs en vàrem fer com no en fan ni a Barcelona.

VIII Don Pau tot s'esgarrifava i cridà desesperat:
—Una bèstia us heu menjat que en quatre llengües parlava!

IX Amb sorpresa el pagès veia del seu amo el dolor gran i diu:—Si parlava tant, l'animal! ¿per què no ho deia?

L'auto robat

A les portes de Vilagran, abans d'arribar a la caseta dels burots, en Picabé hi havia establert el seu taller de reparacions, bomba de benzina i altres conveniències per ús dels nombrosos automobilistes que passaven per aquella carretera. Hi feia molta falta allà un taller així, perquè la carretera que passava per Vilagran era molt tortuosa i propícia a les topades greus o lleus que li proporcionava-

—Està molt bé, però ¿què és aquesta pudor que fa?

—Veurà, com que la nena estava molt esgrogueïda, l'he pintada a l'oli de fetge de bacallà.

(De *Le Péle-Mêle.*)

ven sovint feina de reparar desperfectes.

L'especialitat d'en Picabé, però, era la pintura i neteja de les carrosseries. La seva finor de mans per vernissar un cotxe al to precís que desitjés el propietari, li havia guanyat una fama ben merescuda.

Ben assabentats devien estar d'aquesta fama els dos individus que aquell capvespre, quan en Picabé es disposava a tancar el taller, es presentaren amb un magnífic Hispano de color vermell, entrant amb el cotxe dins el taller, sense compliments.

—Ara, tanqueu—varen dir-li.

En Picabé se'ls mirà amb ulls de sospita. Acabava de conèixer aquell auto. Era del comte de Viladal, un ric hisendat que vivia muntanya amunt, a uns cinc quilòmetres de Vilagran. L'Hispano de color vermell, que duia el número B 64346, era ben conegut de tota la comarca i especialment d'en Picabé que l'havia pintat d'aquell color encara no feia dos mesos.

—Ja sé què mireu—digué un d'aquells individus amb sorna—, penseu que aquest cotxe és robat, oi? Doncs sí que ho és, i per això us dic que ja podeu cuitar a tancar la porta si no voleu rebre una bala a l'esquena.

En Picabé cuità a obeir i esperà més ordres que ja suposava quines serien.

—Vinga, de pressa. Tenim tres ho-

res de temps abans al castell no s'adonin que els hem robat l'auto, perquè tots seran fora fins a mitja nit. Pinteu aquest cotxe de color blanc. Ben blanc, enteneu? I que sigui un vernís d'aquests que s'assequen de pressa. I quan serà pintat us portarem a passejar una estona, no fos cas que ens denunciéssiu i expliquéssiu de quin color l'heu pintat.

En Picabé, convençut que tota resistència fóra inútil, despenjà els pots de vernís i començà la seva feina. Aviat la meitat de l'auto fou pintada de blanc i després l'altra meitat. Mentre el vernís s'anava assecant, un dels lladres advertí:

—Ep, cal que canvieu el número, també.

En Picabé pintà a la placa de numeració un magnífic M. 12345. Després tornà a agafar vernís blanc i es posà a retocar llocs defectuosos.

—Ja està prou bé, vinga!—cridà un dels dos—. Ara fareu la mercè de deixar-vos lligar les mans.

Pacientment, en Picabé es deixà lligar. Després li taparen els ulls i la boca i el ficaren a l'automòbil que ja anava ple de farcells d'objectes robats al castell de Viladal.

Posaren l'auto en marxa, el feren sortir del taller, tancaren la porta i se'n anaren a tot gas carretera enllà.

Al cap de mitja hora de córrer passaren per un poblet... i al cap de mitja hora més, per un altre. En aquest altre, una parella de civils els va fer senyal de què s'aturessin.

—I ara!—exclamà el que guiava—. Que potser ens han conegut! No m'aturaré pas... podrien veure que duem un home lligat!

I donant més gas passaren rabents per dins el poble sense fer cas dels crits dels civils.

Al poble següent, igual. Una parella de Mossos d'Esquadra, un vigilant i dos o tres sometenistes els feren se-

nyals de què pareessin. Com que no es deturaren, els xiulà una bala arran del cotxe, però sense tocar-los.

Al quart poble, la cosa anà més seriosa. Abans d'entrar-hi van veure un carro atravesat a la carretera amb un fanal vermell penjat i una dotzena d'homes entre guàrdies i pagesos, tots armats: No tingueren altre remei que aturar-se.

—El telèfon va més de pressa que els automòbils—digué el cap dels civils tot emmanillant els dos bergants, mentre un altre deslligava a en Picabé i el jutge, que també hi era, es feia càrrec dels objectes robats.

—Però—féu un dels lladres, astorat—, ¿com ho heu sabut que havíeu agafat-nos? ¿Qui ens ha descobert?

—El sereno de Poblexic, que ha llegit el rètol que duu al darrera.

I tot rient, el civil mostrava els lladres un rètol *lluminós* que en la fosca destacava sobre el fons blanc del darrera del cotxe:

«Auto robat B. 64346.»

—Són aquells darrers tocs, sabeu?—féu en Picabé, mofeta—. Els he donat amb pintura lluminosa, que és blanca igual que el vernís que hi havia posat abans!

AFANY DE RIQUESES

Un músic que sempre estava assajant al clarinet

així sospirava un dia:

—Ai, si jo tingués diners!

Si fos ric, mai de la vida

tocava aquest instrument!

Un ves que l'escoltava

per la finestra digué:

—Si jo fos ric, us daria,

tant com volguéssiu, diner

per no sentir més la murga

que em deu amb el clarinet!

P. E. P.

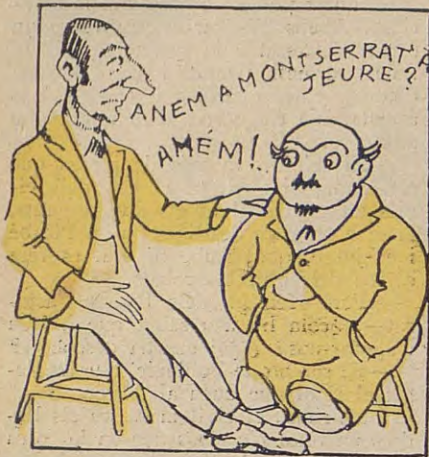
—Senyor! s'ha assegut sobre el meu gosset!

—Diastre! ¿Ja porta morrió?

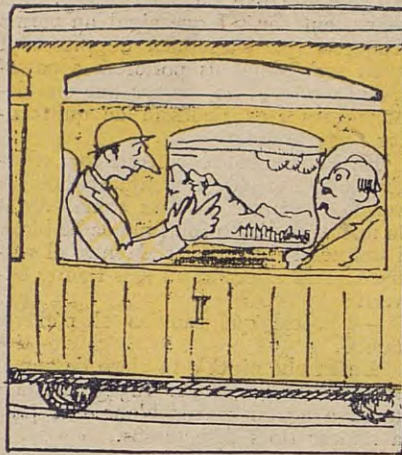
(De *The Passing Show.*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

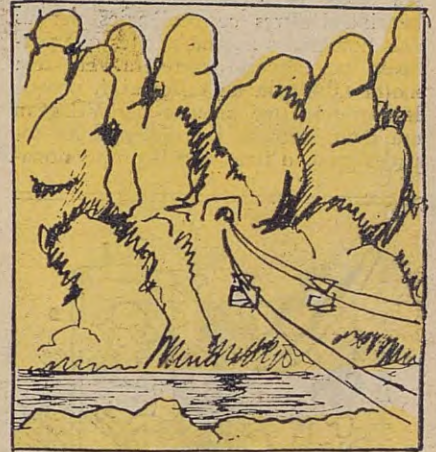
Montserrat es va tornant
un nou Tibidabo en gran.

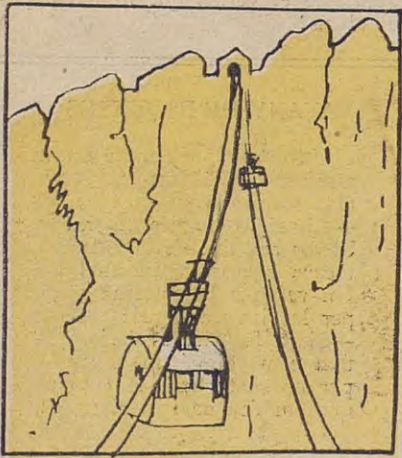
Després de tant viatjar
ara volen descansar.

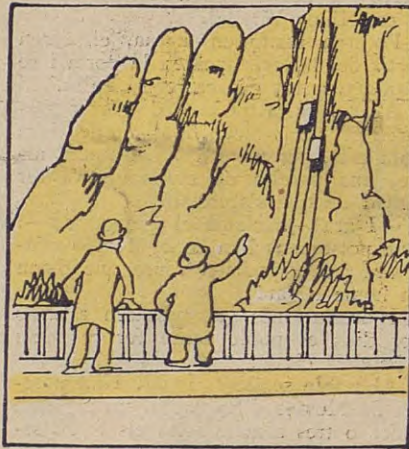
Cap a Montserrat se'n van
que estaran tranquils pensant.

Veuen un funicular
que està a punt d'inaugurar.

Un altre ja n'han trobat
que està ben inaugurat.

Aquí sota n'hi ha un altre
i així amb el vell, sumen quatre.

—Veig que per un repòs llarg
potsé és millò el Turó Park!

—¿Fem societat per accions
per fer noves atraccions?

Un projecte han presentat
per fer-lo al Cavall Bernat.

Mes com que són incompresos,
se'n tornen avall, ofesos.